

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

*Μελπομένη Κολυβᾶ.**Θέατρον Πανελλήγιον.*

Έδόθησαν κατά τὸν ληξαντα μῆνα δύο νέα ἔργα. Ο «Θηλυκὸς φαντάρος», φάρσα ἐπ τοῦ Γαλλικοῦ καὶ τὸ πρωτότυπον δράμα «Ἡ ναυμαχία τοῦ Ναυαρίνου» τοῦ Ιατροῦ κ. Νικολοπούλου εἰς σκηνάς μετρίας ἀξίας ἐκτυλίσσονται ἐπεισόδια μὲ τὸν Γάλλον Ναυαρίζον Μαΐζωνα. Μετὰ τὴν δευτέραν παράστασιν, ἔνεκα θορυβωδῶν ἐπεισοδίων, δὲν ἐπετράπη νὰ παυθῇ πλέον.

Θεατρικὰ εἰδήσεις.

Η κόμησσα κ. Ζαριτζιάνου—Σδρίνη ἀνέγνωσεν εἰς κύκλον λογίων μετάφρασιν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ τῆς πενταφάκτου πατριωτικῆς τραγωδίας «Σδρίνη» τοῦ ὁνομαστοῦ Γερμανοῦ δραματουργοῦ Κέρωνερ. Εἰς τὸ ἔργον αὐτὸν πρωταγωνιστεῖ παλαιὸν μέλος τῆς πατρικῆς οἰκογένειας τῆς μεταφραστίας. Πιθανῶς νὰ παρασταθῇ τὸν χειμῶνα.

Ἐν Γαλλίᾳ ἰδρύθησαν «Θέατρα τῶν στρατοπέδων» λειτουργοῦντα εἰς ὅλα σχέδον τὰ πολεμικὰ μέτωπα. «Ἡ διεύθυνσις αὐτῶν διτελεῖ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Υπουργείου τῶν Καλῶν Τεχνῶν, τῇ ἀρωγῇ τῆς «Γαλλικῆς κωμῳδίας». Τὸ κοινὸν τῶν θέατρων εἶνε... τέλματα τέχνης ἐξ ὀλοκλήρου, μέ διοιόμερον ἐνδυμασίαν. Λαμβάνονται μέρος ἐκλεκτοὶ ηθοποιοί.

Νέα ἔργα εἰς τὰ ἔνεα θέατρα παρεστάθησαν τὰ ἔξης: Εἰς τὸ Μιλάνον ἡ «Γυνὴ» τοῦ Μπονμαρτίνι. Μιὰ κόρη ἐκδικεῖται τὸν πατέρα της, ἀναγκισθέντα νὰ αὐτοκτονήσῃ, εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ αἵτιου τῆς αὐτοκτονίας, διτεῖς κατόπιν τὴν ἡράσθη. Ἐκείνη ἀποσυνθέτει τὴν οἰκογένειαν του, διευκολύνοντα τὴν μὲν κόρην του νὰ φύγῃ μ' ἔνα ἐραστὴν, τὸν οὐδὲν του νὰ πλαστογραφήσῃ καὶ ἔξαναγκάζοντα τὸν ἵδιον νὰ αὐτοκτονήσῃ, δύως καὶ δι πατήρ της.

Εἰς τὸ Μιλάνον ἐπίσης ἐδόθη δράμα τοῦ Μλακέ καὶ Καλμέτ «Ἄλι δύο Εστιάδες». Ἐνεπνεύσθη ἐκ τοῦ Σινικοῦ μύθου, καθ' ὃν γεαρά χήρα ωραίσμη νὰ παραμείνῃ πιστὴ εἰς τὸν θανόντα σύζυγον μεχρις οὐ ἔηρανθη τὸ καλλίγαν αὐτὸν χρῆμα καὶ ἡ δούια ἀπαντώς ἐκίνει ἐπὶ τοῦ τάφου τὸ φιτιδιον διὰ νὰ ἀπορροφηθῇ ταχύτερον ἡ ὑγρασία. Χήρος καὶ χήρα εἰς τὸν νεκρο-

ταφεῖον, ὅπου χύνουν δάκρυα διὰ τὰ ἡμίση των, ἐρωτεύονται καὶ νυμφεύονται.

— Μετ' ἐπιτυχίας παῖζεται εἰς τὸ Μιλάνον τὸ τρίπακτον ἔργον τοῦ Ισπαγοῦ Μπεναβέντε «Δύσερως».

— Εἰς τὸ Παρισινὸν θέατρον «Μισέλ» παῖζεται συνεχῶς δίπρακτος πατριωτικὴ ἐπιθεώρητος φέροντας τὸν τίτλον «Ἐνῆρ». Εἶναι θεαματικοτάτη, μὲ δέκα ἀλλαγὰς σκηνοθεσίας.

— Πολὺ πρωτότυπον ὑπόθεσιν ἔχει ἡ ὑπὸ τὸν τίτλον «Πρόσωπον καὶ προσωπίς» κοινεύτι τοῦ Ιταλοῦ Κιαρέλλη. παρασταθεῖσα εἰς τὸ Ιταλικὸν θέατρον «Ολύμπια». Ο κόμης Γκράτσια δισκηρύττει ὅτι ἔνη ἡ σύζυγός τὸν ἀπατήσῃ, μά τὴν φονεύσῃ. Τὴν εὑρίσκει μ' ἔνα ἐραστὴν εἰς τὸν συζυγικὸν θάλαμον, σπεύδει μὲ τὸ περίστροφον εἰς κείρας νὰ παραβιάσῃ τὴν θύσιαν, ἀλλ' ἐμποδίζεται. Οἱ ἐρασταὶ δραπετεύουν. Μετ' ὀλίγον ἡ ἀπιστήσασα γυναῖκα του παρουσιάζεται πρὸ τοῦ συζύγου, διτεῖς διατάσσει νὰ φύγῃ μακράν καὶ νὰ ζήσῃ μὲ φυεδώνυμον, διαδίδει δὲ ἵνα ίκανοποιηθῇ ὅτι τὴν ἔρωτιν ἀπὸ τὸν ἔξωστον εἰς μίαν λίμνην. Δικάζεται καὶ ἀθωοῦται, ὅτε εὑρίσκεται τυχαίως ἐν πτῶμα παραμορφωμένον εἰς τὴν λίμνην. Νομίζουν ὅλοι ὅτι εἶναι τῆς γυναικὸς τοῦ Γκράτσια καὶ ὡς τοιούτον κηδεύεται. Ἀλλ' ἔξαφρα ἡ πράγματικὴ σύζυγος ἐμφανίζεται καὶ πάλιν, ἐρωτευμένη μὲ τὸν σύζυγόν της. Συμφιλιοῦνται καὶ φεύγουν ἀπὸ τὸν τόπον, ὅπου αἱ κοινωνικαὶ συνθῆκαι τοὺς ἡγάκους νὰ ζοῦν χωρισμένοι καὶ πιγμάνουν εἰς τὸ ἔξωτερον. Η περίφημος Μελάτο ἔπαιξε ἀφιστουσιγματικῶς τὸν δύσκολον οὐλον τῆς συζύγου.

— Εἰς τὸ Ιταλικὸν θέατρον «Ἄρτεμις» ἐπαύχθη τὸ τελευταῖον ἔργον τοῦ Δ' Αγούντζιο, «Τὸ Λεπίδι» τραγῳδία μὲ ὑπόθεσιν τὸν μῆθον τῆς Ἡλέκτρας συγχρονισμένον. Εἴρεται παύθημα εἰς τὸ Παρίσιο ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ αἰγάλοκληπτα».

*Ηρῷον ποινότητος Άραχώβης.
Ἐργον Γ. Συννέφα.*